

Komünistlerin Kurmak İstedığı Toplum

Fırat Lacivert

Komünistlerin kurmak istediği toplum birliğe en yakın toplum olduğu izlenimi uyandırır.

Çünkü amacı “herkesin iyi durumda ve mutlu olmasını” sağlamaktır. Weitling, sayılamayacak kadar çok kez “herkesin” diye haykırır, “herkesin”!

Buna bakarak, kimsenin geri planda kalmayacağı sanılır.

Acaba herkesin iyi durumda ve mutlu olması ne demektir?

Acaba herkes için iyi durumda ve mutlu olmak aynı şey midir, herkes aynı koşullar altında kendini iyi durumda ve mutlu hisseder mi?

Eğer böyleyse, “herkesin hakikî iyiliği ve mutluluğu”, yani “esenliği” söz konusudur.

Bu noktada dinin şiddete dayalı egemenliğinin başladığı yere gelmiyor muyuz?

Hristiyanlık öğretisi diyor ki, dünyevî gösterişe kapılmayın, hakikî esenliğe erişmeye çalışın dini bütün Hristiyanlar(Müslüman) olun: Hristiyan olmak en hakikî esenliktir.

Hristiyanlık “herkes” için bir esenliktir, çünkü o İnsan’ın, (o hayaletin) esenliğidir. Acaba herkesin esenliği, Benim ve Senin de esenliğin olabilir mi?

Ben ve Sen o esenliği bizim de esenliğimiz olarak kabul etmezsek, acaba Bizim Kendimizi esenlikte hissettiğimiz koşullar sağlanacak mı?

Oysa bunun tam tersine; toplum belli bir esenliği, “hakikî esenlik” olarak belirlemiştir ve eğer bu esenlik, örneğin “dürüstçe çalışarak rahat bir hayat sağlamak” demekse, buna karşılık Sen tembelliğin keyfini çıkarmayı,

çalışmaksızın rahat ve keyifli yaşamayı yeğliyorsan,

“herkesin esenlikte” olmasını sağlayacak olan toplum, senin kendini esenlikte hissedeceğin koşulları sağlamaktan sakınacaktır.

Komünizm, herkese esenlik sağlayacağını açıklarken,

bugüne kadar emlak gelirleriyle geçinenlerin ve Weitling’in önerdiği sıkı çalışma sisteminde olabileceğinden çok daha iyi bir yaşam sürdürenlerin rahatını kaçırır.

Bu yüzden ele Weitling şu görüşü ileri sürer: Binlerce kişinin rahatı ve esenliği uğruna milyonlarca kişinin rahatı ve esenliği feda edilemez.

Bu durumda onlar kendi özel esenliklerini “genel esenlik uğruna” feda etmelidirler.

Hayır! insanlar, herkesin esenliği uğruna kendi esenliklerini feda etmeye çağırmayacaksınız, çünkü bu Hristiyan tembihi hiçbir sonuç vermez; bunun tam tersi bir tembihi, yani kendi esenliklerinin başkaları tarafından bozulmasına fırsat vermemelerini, bilakis sürekli sağlamlaştırmaya çalışmalarını hatırlatırsanız, bunu daha iyi anlayacaklardır.

Böylece insanlar kendiliğinden bu amaç doğrultusunda başkalarıyla birleşmeye yönelirler ve bu da “özgürlüklerini kısmen feda etmeleri” anlamına gelir. Ama bu fedakârlık herkesin esenliği için değil, kendi esenlikleri içindir.

İnsanları, sevgi ilkesi doğrultusunda kendilerini inkâr ve fedaya teşvik ederek hiç olmazsa yanlış yola sevk etmekten artık vazgeçilmelidir, çünkü yüzlerce yıl süren bu yoldaki etkinliklerden artakalan, yalnızca günümüzdeki misere’dır [sefalettir].

Neden hâlâ kendimizi feda etmenin bize daha iyi koşullar sağlayacağını boş yere ümit edelim?

Neden yasalara boş vererek bir malı gasp etmenin bize daha büyük refah sağlayacağını ummayalım?

Bundan böyle verenlerden, armağan edenlerden, sevgi saçanlardan değil, alanlardan, gasp edenlerden, sahiplenenden hayır gelecektir.

Gerek Komünizm, gerekse bilinçli ya da bilinçsizce egoizmi lanetleyen Hümanizm, hâlâ sevgiden medet umar.

Posia

Fırat Lacivert
Komünistlerin Kurmak İstedığı Toplum

<https://reznov.noblogs.org/komunistlerin-kurmak-istedigi-toplum/>

edu.wll.im